SOUSEDÉ

Historie z předminulého století — Napsal Alois Jirásek

Ale v tom přihnal se do světnice voják nevelké postavy v červených, úzkých nohavicích, osmahlý jako cikán, tupého malého nosu, vysedlých lících kostí, jenž očima blýskaje, na panímámu zrovna se obořil, ať mu dá jísti, ukazuje na pekáč obklopený druhy a serežány. Panímáma ukázala na bochník chleba, vedlę na stole ležící. Ale voják uplivnuv si, zaťal zuby pod černým vousiskem krásně se bělající a pak spustil nějakou strašlivou kletbu.

To panímámu podráždilo. On uplivnuv se před božím darem, jehož každý drobeček pozorně sebrala, jehož každý kousek na zem spadlý uctivě políbila! — I to aby ho Pán Bůh zrovna potrestal! Ale voják vida, že jeho spuštěna neúčinkovala, ba že ta žena odvážila se mu přísně ozvati se, rozkatil se a bouchnuv pažbou o zem, zuřivě maso žádal. Děvečka u dveří stojící vykřikla strachem a vyběhla ven, ale panímáma dosud se nelekla. Ostatní vojáci buď si toho ani nevšimli, buď hleděli na kamaráda a smáli se mu, vtipkujíce. Tím mu dodali.

Skočiv k panímámě, chtěl ji surově za hrdlo chytnouti; ona však ještě v čas vyhnuvši se mu, chvátala ven. Slyšela za sebou na síni křik a klení zuřivcovo. Ohlédnuvši se plaše, spatřila, že pušky již nemá, ale že se žene za ní s napřaženou šavlí. Tato blesknavá zbraň, zardělá zlostí tvář vojákova a jeho vypoulené, krví podlité zraky ohromily letnou ženu tak, že pocítila, jako by jí nohy rázem zdřevěněly.

"Pomoc! Pomoc!" vydralo se jí ze sevřeného hrdla — v tom, Bůh ví, jak se stalo, zaklopýtla a sklesla nedaleko dveří, jimiž v ten okamžik někdo jako vystřelená šipka vrazil. Slyšela pronikavé vykřiknutí: "Nechte ji!" pak pustý chechtot vojákův a v tom, vše odbyto okamžikem, jak hlavu pozvedla, zahlédla vystřiknouti proud krve z hlavy nějaké ženské, jež vojáka neobyčejnou silou chtěla zadržeti. Krev panímámě dodala.

Podlaha na síni zaduněla temným pádem; Březinová byla bez sebe.

Všecka byla jako u vyjevení, když pak za nedlouhou chvíli oči otevřela. Nebyla však s to, aby se hned vzpamatovala. Ležela na sedničce, kde vždycky o prázdninách Jiřík léhával. Teď také ucítila, že má na hlavě obkladek. U postele seděl pantáta, a ten manželku upokojil, aby se neděsila, že není raněna, ale že si jen, jak omdlela, trochu hlavu narazila. Pak dodal:

"Voják už je chycen, zavřen a bude přísně potrestán."

"Ale ta, víš, kdo to byl —"

"Tys ji nepoznala? To byla Lenorka."

Březinová žasla, ani věřiti nemohla.

"Měl by jiný tolik smělosti?" povídá Březina.

"Ale děvče! děvče! — A není ta rána nebezpečná?"

"Na jisto není, upokoj se."

"Leží? A kam ji ťal?"

"Leží, ale jak felčar řekl, povstane brzo. Ránu má na hlavě."

"Chudinka, že tak vběhla do rány."

"Ba nevběhla; bylo to schválně, protože ti chtěla pomoci. Jak Bára ve světnici viděla, že voják tluče puškou, vyběhla zrovna ven a zrovna k Peškově, křičíc o pomoc, že voják tě chce zabít. U Pešků bylo také plno vojska, a nikdo Báře nerozuměl. V tom vyběhne ze sklepa Lenorka; jak zaslechla, co se děje, bez rozmýšlení letěla k nám a přišla zrovna ve zlou chvíli. Skočila na vojáka, chtěla mu zadržeti ránu, a sama ji chudák odnesla."

"Ubohé, hodné děvče! A já ji ani nepoznala! Jak ta krev vystříkla, přišly na mne mrákoty. Pantáto, poděkoval-li jste za mne?"

"Ještě ne, Lenorce třeba pokoje."

"Tak dojděte, prosím vás, k pateru praesesovi a dejte na máše svaté. Jednu na poděkovanou Pánu Bohu, druhou, aby se Lenorka brzo uzdravila."

* * *

Minulo několik dnů.

Seržáni i také uherská pěchota, po nichž nezůstala ve městě nejpříjemnější památka, odtáhli dále přes hranice do Slezska. — Všichni si oddechli, že se jich zbavili. Bůh pomozi nepřátelské zemi, když se svými tak bezohledně nakládají!

Odpolední slunce vnikalo zlatými paprsky do světničky čistě vybílené. Vnikaly tam otevřeným okénkem, na němž stály kvetoucí květiny; paprsky chvějíce se, dopadaly přes podlahu až k dubové posteli pod nebesy. Květované záslony jejich byly rozhrnuty. — Na bělounkém loži odpočívala Lenorka. Hlavu měla bílou rouškou zavázánu. Kvetoucí jindy tvář pobledla; nebylo však na ní pozorovati útrapy a bolest těžké rány. Felčar měl pravdu. Rána teď už se hojící nebyla smrtelná, nicméně nedovolil mladé dívce, aby vstala, ač by tak již tuze ráda byla učinila.

Na zdi nad ložem visel růženec s onou červenou pentličkou, která jí zůstala památkou po Jiříkovi, a kterou, dlouho ji nosivši v kapse nedělní sukně, uvázala konečně na růženec.

Hledívala na ni často, častěji nežli se růženec modlila.

Teď upírala zamyšlené zraky své před se, ven otevřeným oknem na zahradu, kde na trávníku pěkně zeleném zářily paprsky sluneční se stínem mile zápolíce.

Na zamyšlené tváři mladé dívky spočíval svit tiché spokojenosti.

Ano, byla spokojena, a nic si tu v té osamělosti nestýskala. Ba bylo jí milejší, když ji nechali úplně samotnu, když ji nenavštěvovali. Matka jí vytýkala, že byla tak nerozvážlivá, a do takového nebezpečenství zbůhdarma se vydala.

"Co bych z toho byla měla, kdyby tě ten voják byl zabil?"

A v duchu domyslila:

"I v tom je po tatíkovi: o jiné starostna, cizímu by všecko udělala, třeba sobě na škodu."

Lenorka však nelitovala. Těšila se tomu, že zachránila hodnou kmotru od těžké rány; a když vzpomněla, že o tom všem Jiřík se doví, že jí bude povděčen, tu tichá blaženost naplňovala jí duši. Byla by se mu tak ráda zavděčila.

Myslívala nań, hledíc na růženec s jeho pentličkou, počítala, kdy již asi přijde. Jindy by se byla přímo zeptala, teď neměla však dosti odvahy. Zrak její často, často zabloudil ven, tam, kde okénkem bylo viděti rozložitý strom a husté křoví malinové.

Sem na to památné místo, kde vytryskla jí slast i pramen trudných myšlének, Lenorka často a dlouho hledívala: i ráno, kdy na trávníku a listí stkvěla se rosa v duhových barvách, i za dne a na večer, kdy zlatorůžovou záplavou hořel každý keř a každý strom, i za tichých, teplých nocí, kdy venku zahradou rozkládal se bledý zásvit měsíce nebo hebounké šero bezhvězdných, teplých nocí letních.

Teď opět hledíc k osudnému onomu místečku, neuvažovala jako často: "Co z toho, bloudku, pojde? — Kam tě to vede?" teď jenom počítala, že Jiřík přijde již za nedlouho. — V tom líce se jí zachmuřilo.

Ozvalyť se venku hlasy, věštící návštěvu. Lenorka lekala se některé z mnohomluvných družek, jež míníce ji potěšiti a zabaviti, tak dlouho, k nepřečkání u ní sedaly a pořád repetily.

Dvéře se otevřely. Do světničky vstoupil kmotr Březina. Nebyl tu poprvé Lenorku navštívit; nyní také přiváděl svou manželku, která z onoho smrtelného lekнutí se roznemohla a teprvé dnes poprvé ven vycházela. Za nemoci každého dne několikráte vzkazovala k sousedce Peškové, jak je Lenorce. Dnes, kdy poprvé na nohy se mohla postaviti, byla to její první cesta, aby se odvážnému, hodnému děvčeti poděkovala. Pešková stála s Březinou opodál postele, ana kmotra nad ložem se chýlila, všecka jsouc dojata. — Zakalily se jí oči, když spatřila Lenorčinu zavázanou hlavu; děkovala dívce, jakými slovy nevědouc, ale upřímně, ze srdce.

V tom zavzněly pootevřenými dveřmi z venku hlasy a kroky. Pešková šla nahlédnout, kdo to. Březinová a Lenorka nic nespozorovaly, a teprve když u dveří ozvalo se zvučným hlasem: "Smím, tetko?" zarazilo se pojednou děvče velice. Panímáma ohlédnuvši se, spatřila muže svého, an už objímá Jiříka, jenž nyní od otce se odtrhnuv, uctivě jí ruku líbá. Tmavý šat, černé punčochy a střevíce měl zaprášeny, a na zardělé tváři bylo viděti, že vykonal kus cesty pěšky. Vítání s matkou dnes dlouho netrvalo, a také nebylo jí ani třeba synu připomenouti, proč tu jsou, aby se také Lenorce poděkoval. Stanulť už u dívčina lože. Již prve, jak ozvalo se jeho: "Smím, tetko?" Lenorka dříve než vlastní matka poznala, že přišel. Teď stojí u ní, u jejího lože! Nevěděla, co se kolem děje. Jiřík za okamžik mlčel. Hned promluviti nemohl, jak jej dívčin nevídaný zjev překvapil. Spatřil Lenorku v bělostném, volném kabátku, bledou, unylou — však téhož okamžiku vzplanul jí na líci živý ruménec, a zářící oči její pohlédly nań u slastném překvapení, a pak zklopily se v milém zmatku. To vše jako by se jenom kmitlo, nicméně dojemný ten a půvabný zjev živě a trvale se vtiskl do mysli mladého bohoslovce.

Jindy veselý a žertovný, stál chvíle té vážně a pronesl několik slov Lenorce na poděkovanou, že mu zachránila milou matku.

Děvče nebylo s to, aby odpovědělo.

Když po té z Lenorčiny útulné světničky vyšli, vykládal Jiřík rodičům, proč tak z nenadání přišel. Čekaliť ho teprve zítra nebo pozejtří. Naskytlať se mu příležitost, a té uživ, dostal se až do Bezděkova, odkud musil pěšky. Přišed domů, dověděl se od děvečky, kde jsou a proč, a tu že mu nedalo a šel rovnou cestou za nimi, tak jak byl, uprášen.

Jiřík vypravoval dosti roztržitě; míhaloť se mu pořád Lenorčino bledé líce tak libě a živě se zarděvší a zářivý pohled její, kterým ho uvítala.

V Lenorčině světničce bylo zase ticho. Dívka hleděla opět ven, neviděla však ani jabloně, ani keřů. Myslilať na chvíli právě minulou. Když Jiřík prve stál u lože, třásla se a dosud se ještě chvěla. Bylo jí však milo a volno; připadlo jí také, kdyby tak v tu chvíli zemřela.

Ale nestalo se tak.

Druhého dne již s lože vstala. Sil jí přibývalo skokem, a za nedlouho byla tak čilá a čiperná jako lašťovička. — Její husté, hebké vlasy zakryly na hlavě jizvu, jíž měla nesmazatelnou památku na svůj hrdinný čin.

XIV.

Zlatý čas prázdnin míjel. Kamarádky Lenorčiny se teď divily, proč družka jejich nechodí jako jindy na hrubou, ale na ranní. Však domýšlely se, že tomu není tak, k vůli domácnosti, jak Lenorka udávala, ale že to je k vůli Martinovi Jelipivovu, jenž vždycky na Peškovu dcerku s velikou kytkou čekal a ji na hrubou i ze hrubé vyprovázel. Byloť všem děvčatům známo, jak má Lenorka svého nastávajícího ráda.

Bylo v tom však ještě něco jiného. O hrubé totiž Březinův majstr vždy převorovi neb faráři assistoval, a tu Lenorka nic modliti se nemohla. Pořád aby jen k oltáři hleděla, ale ne sobě pro potěšení a pro radost. Svíralať se jí srdce, když viděla Jiříka v dalmatice a vracela se pak z kostela ne potěšena, ale zarmoucena a na duchu znavena. A přece zas, když kmotra plna radosti o nastávajících za rok primicích mluvila, jako by svatbu chystala, a o krásně vyšívané rochetě se zmínila, kterou hodlala k tomu dni synu svému darovati, nabídla se jí Lenorka, aby jí ten dar dovolila, že ona sama mu ji vyšije. Sousedka ráda svolila, řkouc:

"Bude mít po kamarádce z mládí památku."

"Snad si na mne vzpomene, když tu rochetu bude oblékati." Děvče pomyslilo.

Hned po té dala se do práce, k níž užívala teď každé volné chvilky. Činila tak potají, aby ani matka nevěděla, ve své světničce. Co divných myšlének se při tom namyslila! Už dobře věděla, že má Jiříka ráda. Však jak jí ta tichá láska vypučela, již aby jí také opiakala, již také aby se tomu pomyšlení odevzdala, že není naděje. I kdyby snad sám Jiřík rád ji měl, bylo by již pozdě. V tu beznadějnost se již vžila, a tak se těšila jen slabými odlesky štěstí, kterého nedosáhne. Ji někdy tichou spokojeností naplňovalo, když o rochetě pracujíc pomýšlela, že ji bude Jiřík nositi, že mu tím radost způsobí. Pro něj by všecko učinila. Přicházely však chvilky, kdy sama sebe se tázala, proč osud ve všem je proti ní; stávaly chvíle, kdy na něj žehrala a nespokojenou, nešťastnou se cítila. Tu nesměla se ani okénkem na zahradu ku staré jabloni, na to osudné místo podívati, jaká se jí zmocnila touha a lítost. A když ze světničky své prchajíc do veliké světnice přišla, nic veselého ji tu nečekalo. Matka pořád divna, zhusta mrzuta, a často teď zaváděla řeč na neblahého Martina, domlouvajíc dceři své, aby se nerozmýšlela, nebo dokonce snad nevyváděla, když by teď starý Jelipivo přišel na námluvy. Dle všeho je matka očekávala. V tom však Lenorka již dávno se rozhodla, hned té chvíle, jak o zámyslu sousedově poprvé uslyšela.

Že byl ten zlý a těžký čas plný strachu válečného, kdy přecházelo všechno bujné veselí a všecky kudrlinky, nepovšimnul si toho valné nikdo, že v pokojíčku "u tří kohoutů" nebývá tak živo jako jindy, že jmenovitě Březinův pan majstr nějak zamlkl a studnice jeho vtipů zamrzla. Jen matčino nejbedlivější oko pozorovalo změnu. První čas Březinová se těšila, že Jiřík přichází do rozumu, že ví, čím bude a co se mu tedy sluší. Však když teď častěji zacházel do sedničky, aby užil samoty, kdy několikráte ho stihla, an opírá hlavu do dlaně a přemýšlí, kdy již patrně znamenala, že se do veselosti nějak nutí, tu povážlivě kroutila hlavou, a jednou večer, kdy myslila, že Jiřík je na sedničce, radila se s pantátou, vyloživši mu všecko, co pozorovala a dodala:

"Také se mně zdá, že teď o klášter mnoho nestojí, že mezi velebné pány nejde, leda když musí, a to ještě ne s velikou chutí."

Březina jí to všecko rozumně vymlouval, ačkoliv ho slova manželčina málo potěšila. Co myslil, neřekl, umínil si však, že si Jiříka všimne. Panímáma řeči svého muže potěšena, spokojeněji se kladla na lože. Netušila, že právě tou pozdní chvíli syn její prochází se stmělou zahradou, že přechází zamyšleně cestičkou v temnu košatých stromů, a že to není poprvé.

Teď v levo zabočil a stanuv pod stromem, hleděl sousedčinou zahrádkou ku stavení, tam, kde za starou jabloní, za tmavým houštím proudila z osvětleného okénka zardělá zář na trávník a na kmeny blízkých stromů.

Toť okno Lenorčiny světničky. Lenorka ještě vzhůru! Co asi dělá? Nenadál se, že skloněna je nad vyšíváním, jež zdobiti má jeho rochetu na jeho primicie!

Mladý bohoslovec stál tu dlouho, zrak svůj k okénku opíraje. Tam pod tím starým stromem, jehož koruna nad brankou u zahrady se rozkládá, tam zplál mu jasně oheň citů, jež až do té chvíle tajil, tlumil. Ó, jaké to byly potom chvíle, a ta, když do semináře odcházel! Jak těžko, po jakém zápase, s jakým odporem! A jaký to byl letos dlouhý rok, plný rozporu duševního a tesklivé tužby! Po všecken ten nekonečný čas přemáhal se, nutil do svých úkolů a povinností. Jediné, co jej tu drželo, byla myšlénka na matku, na její spokojenost a štěstí. Dokud byl v té uzavřenosti seminářské, vítězila nad jeho touhou a láskou a myslil, že vše oželí pro matku. Ale teď, co domů přišel, co Lenorku spatřil ubledlou, raněnou, co nemohl zapomenouti toho zářivého pohledu, kterým jej uvítala, co ji denně vídal tak půvabnou, rozmilou, opouštěla jej síla k té veliké oběti, a tupá resignace, která v semináři vrchu nabývala, ustoupila palčivému citu nespokojenosti a mučivému rozporu. Co činiti? Jest oběti té, kterou matka žádá, potřebí nutně? Může-li jí matka žádati?

Stojí-li libůstka její — a ničím jiným její horoucí přání teď se mu nezdálo — za štěstí celého jeho života? Že jí povoloval, a tak nerozvážné slib si vyvolil! Ale matka o ničem neví, snad nebude brániti? Ó, bude, ano, a nepovolí, toť jisto. Nepochopí ho, neporozumí jeho neštěstí. A co Lenorka? — Kmitl se mu pohled jejích zářivých, milých očí, měl na mysli každé hnutí její tváře, její slova, a sladká nejistota naplňovala mu duši. Jak ona by rozhodla?

(Pokračování.)

ZDARMA LÉKAŘSKÁ PORADA

NIKDY před tím Veliký Ústav jako tento neučinil takové štědré nabídky trpícímu lidstvu. Proto laskavě žádáme každého **trpícího muže** by nám dopsal dnes a získal výhod této velké nabídky, dokud nebude pozdě. Nechceme by zaslal jste nám jednoho centa — pouze Vaše jméno a adresu na kuponu dole. My pak zašleme Vám **úplně zdarma-bezplatně** jednu z nejzajímavějších a cenných lékařských knih, kdy sepsaných, vypravující vše **proč muži trpí.** Zašleme Vám též naši úplnou **otázkovou listinu.** Tato listina zahrnuje **veškeré choroby týkající se muže.** Přejeme si, by vyplnil jste tuto listinu a navrátil ji, my pak učiníme pozorné rozpoznání Vaší choroby a sdělíme Vám na co trpíte a jak mohl by jste se **rychle a trvale vyléčiti.** Toto vše nebude Vás státi **zcela ničeho,** ale radu kterou Vám dáme můžete míti ceny sta dollarů pro Vás. Přejeme si Vás přesvědčiti na **naše výlohy,** že není jiného ústavu jako tento na světě.

MUŽI! TRPÍTE chronickou žaludku, nervózností, zácpou, nemocí jater, mícháte neb ledviv, příjicí neb otravou krve, nemocí kolen, kýlami, kaménkovou, zkřením mužové trubice neb výtoky? Jste slabými, nervózními a sešlými? Spíte špatně? Trpíte nervovou slabostí, ztrátou mužnosti, ztrátami semene v noci, sexuálními? Teď Vás společnost lení? Jste schopným těšit se ze všech radostí života? Rozhlížíte se snadno? Trpíte následky rychlého života, pití neb hříchů ve špatné společnosti? Máte potažený jazyk? Máte nečistý dech? Máte dobrou chuť k jídlu? Krkáte po jídle? Jste trápeni zažívacími vetry? Máte kyselý pocit v žaludku? Trpíte zácpou neb tlumy? Cítíte se unaveným a mdlým ráno? Bolí Vás hlava? Máte kataru? Bolí Vás v zádech? Máte bolesti při močení? Jste nemocným a nevíte nač trpíte? Jste schopným těžce pracovati? Jste "Mužem mezi muži"? Byl by jste rád silným, zdravým, statným mužem?

Trpíte-li kterýmkoliv z těchto chorob neb obtíží, měl byste zaslati nám své jméno a adresu dnes na **Zdarma Kupon** dole. **Neodkládejte** neb taková choroba v krátku mohla by Vám býti osudnou.

Zašlete kupon na knihu zdarma dnes.

DR. JOS. LISTER & CO., B 951 — 208 N. Fifth Ave., Chicago, Ill.

Pánové:—Laskavě zašlete mi poštou vyplacené, v jednoduché zalepené obálce Vaši knihu zdarma, otázkovou listinu a t.d., tak bych získal Vaši **Zdarma Lékařské Porady.**

Jméno .....

Adresa .....

DR. J. C. SOUKUP,
ZUBNÍ LÉKAŘ
Telefon: Douglas 130
201 Paxton Block (roh 16. a Farnam)
OMAHA, NEBR.

NAUČÍME VÁS ANGLICKY

poštou v několika měsících. Kurs pozůstává z 50ti úloh, které zasíláme jednu po druhé, jak žák je dokáže vypracovat. Každou zkoušku opravíme a navrátíme. Učíme poctivě a svědomitě methodou úplně novou. Intelligentní Čechové jsou vítáni. Přiložte kolek na odpověď a podáme Vám bližší podrobnosti. **VIKLA BRATŘI, Lonsdale, Minnesota.** — Advertisement

Zácpa.

"Ctění pánové: Severův Laxoton osvědčil se velmi dobře v léčení zácpy. Jsem s ním velmi spokojen. Dítko je teď úplně zdrávo. Přijměte naše upřímné díky." Paní Antonie Chalupníček, Route No. 5, Box 29, Antigo, Wis. — I jiní podobné nám psali o účinku Severova Laxotonu. Jest to dobrý přípravek proti zácpě, plynům v žaludku, kyselému říhání a odporučuje se zvláště u dítek a slabých žen. Cena 25 centů. Všude v lékárnách. Žádejte však jen Severův Laxoton. Nemá-li ho váš lékárník, objednejte si ho přímo od W. F. Severa Co., Cedar Rapids, Ia. — Advertisement

Storz Old Saxon Brau

ALWAYS POPULAR

F. C. BLISS, prodavač hovězího dobytka — **F. F. WELLMAN,** prodavač vepř. dobytka

KOMMISSIONÁŘI V DOBYTKU

Máme 20-letou zkušenost v obchodu tomto. Za správnost ručíme. Naše rada bude dána vždy v zájmu zasílatele dobytka a nikdy v zájmu jatek. Posloužíme každému vždy spravedlivě a ručíme, že krajané obdrží vždy nejvyšší cenu tržní, týž den panující dle jakosti dobytka. Zvláštní pozornost věnujeme dotazům krajanů. 9-tf

F. F. Wellman jest Čech a proto se na něho obraťte s plnou důvěrou.

BLISS & WELLMAN,
Room 254 New Exchange Bldg., Union Stock Yards, - SO. OMAHA, NEBRASKA

Václav Kozák,
2705 SO. 10. STR., OMAHA, NEBR.
vlastní moderní závod **řeznický a uzenářský**

Zásoby čerstvého masa, jakož i všeliké výrobky uzenářské jsou vždy té nejlepší jakosti. Zkuste koupiti u něho jednou a zajisté, že podruhé přijdete zase. — Zboží na požádání dovází do domu. Objednávky možno učiniti telefonem: Douglas 4788.

Pijte pivo MAGNET v láhvích
a PEPTOMALT TONIC stolivku

Pište si o cenník; zašleme Vám pivo bez odkladu do kterékoliv části Spojených Států. Piva naše jsou čistá, vyleželá a dle starého českého a osvědčeného způsobu vařená. (Nezapomeňte psát o cenník.)

PIJTE PIVO Z ČESKÉHO PIVOVARU!

ATLAS BREWING COMPANY
BOTTLING DEPARTMENT. JAMES A. ŠÁLEK, ředitel.

DOBRÉ PIVO JEST ZNAMENITÝ LÉK

FREMONT BREWING CO.
FREMONT, NEBRASKA,

vyrábí a lahvuje Plzeňské pivo. Co se týče chuti a jakosti jest nejbližší importovanému.

Součástky tohoto piva, nejlepší slad, dělán z nejlepšího ječmene v našem pivovaře a pravý český žatecký chmel jest používán. Obsahuje 3 procenta lihu a jest doporučováno mnohými lékaři.

Chcete-li sobě pochutnati objednejte sobě jednu bedну.